

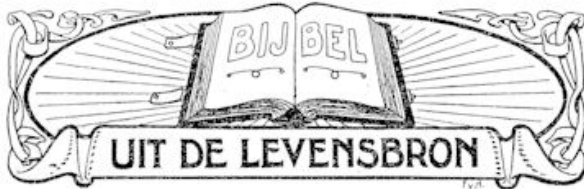
MEISJESLEVEN

CHRISTELIJK TIJDSCHRIFT
VOOR ONZE
VROUWELIJKE JEUGD.

ONDER REDACTIE VAN J. M. WESTERBRINK-WIRTZ EN P. KEUNING

MET MEDEWERKING VAN DE DAMES: JOHANNA BREEVOORT, H. S. S. KUYPER, J. H. KUYPER, J. L. F. DE LIEFDE, A. E. A. MONGERS, H. RIEMENS, C. STRIJDER, MARION VEREN, EN DE HEEREN: B. WESTERA, P. DE ZEEUW J.G.ZN. ENZ. REDACTIE-ADRES: REDACTIE „MEISJESLEVEN“ TE BAARN — UITGAVE: UITGEVERSMAATSCHAPPIJ E. J. BOSCH J.B.ZN. TE BAARN Verschijnt den 2den Donderdag van iedere maand. Abonnementsprijs f 1.95 per half jaar. Men verbindt zich voor een geheelen jaargang.

TEN DAGE ALS IK ZAL VREEZEN.

Ten dage als ik zal vreezen, zal ik op U vertrouwen.

Psalm 56 : 4.

Als er één man geweest is, die heeft moeten vreezen, dan is het David wel geweest. Hoeveel gevaren hebben hem niet bedreigd. Hoe menigmaal is de dood hem niet zeer dicht genaderd. Hoe vaak was het, dat hij geen uitkomst meer zag. Van dat vreezen spreken zijn psalmen telkens weer. En zijn geschiedenis is daar, om te bewijzen, dat de schaduw van den dood meer dan eens op hem gevallen is.

Nu weten wij allen, wat vrees is, al weten we het misschien niet zoo goed als David. Het is ons menigmaal bang te moede geweest. Wij allen hebben ons wel vaak moeten afvragen, wáár we een ont-koming zouden kunnen vinden; wáár de weg zou zijn, die ons tusschen al onze moeilijkheden door zou brengen naar een veilige schuilplaats.

Van dat vreezen weten ook jonge menschen mee te spreken. Zij, die ouder zijn, die kalmer zijn geworden en zich vast voelen op de plaats, die ze nu innemen en misschien met moeite moesten verwer-ven, lachen wel eens om de vrees van die jonge menschen.

„Och,” zeggen zij, „zoo erg is het niet. Er wordt toch wel telkens weer een middel gevonden; er

komt wel weer verlossing en een beetje vrees kan in de jeugd geen kwaad.”

Ik denk, dat die ouderen van hun eigen jonge jaren niet veel meer weten. Jonge menschen kunnen het soms zoo bang hebben. Ze voelen zich zoo onzeker. Ze staan nog zoo vreemd tegenover 't leven. Misschien tobben ze over hun positie. Of ze worstelen met een ongelukkige liefde. Of ze staan, bang en niet kunnend begrijpen, voor de groote levensverschijnselen. Of ze moeten een bangen zielestrijd doormaken.

Zie, dan komt de vrees. Dan is soms alles zoo donker. Dan ziet het oog geen licht meer. Dan is er geen uitweg. En dan moet de strijd ten bloede toe wel eens gestreden worden. O, die vrees van het jonge hart! Daar mag niet mee gespot worden, want die vrees pijnigt en mat af en jonge menschen ook weten soms wel van doorstreden dagen en doorge-worstelde nachten.

Vrees kan het jonge hart ook besluipen, als het voelt, met God te doen te hebben. Als het zich niet meer verbergen kan voor den hoogen en heiligen God. Als het niet durft gelooven. Als het de Godde-lijke genade niet durft aanvaarden. Dan komt de vrees, een vrees, waarover zelfs met de intiemste vriendin niet gesproken kan worden; een vrees, waarvan het gewicht alléén gedragen moet worden.

't Kan voor deze jonge menschen soms zoo bang, zóó nameloos bang zijn. Waarheen met die vrees? Waarheen met al dat leed?

Ten dage als ik zal vreezen, zal ik op U ver-trouwen.

Het is met David wel eens anders geweest. Hij heeft wel eens zóó aan zijn vrees toegegeven, dat zelfs zijn vertrouwen op God wankelde. Dan ging hij zijn eigen weg en gebruikte hij eigen middelen.

Tot hij moest ondervinden, dat hij van het eene vreezen in het andere kwam. Tot hij weer leerde, dat alleen het vertrouwen op God hem van die bange vreeze verlossen kon.

Nu kunnen we heel gemakkelijk over dat vertrouwen spreken. Het kost ons niets, tegen iemand, die in bange vreeze daar neerzit, te zeggen: „Och, vertrouw maar op God, dan zal het wel goed komen.

Dat wordt maar al te gemakkelijk gezegd. En wij, menschen spreken zoo óók wel eens, nu en dan, zoo heel stil en voor ons zelf, bij te voegen: Als God hem helpt, dan behoef ik ook geen hand tot zijn hulp uit te steken.

Maar zie, dat heeft met het ware vertrouwen niets te maken. En als David, zoo gedachteloos, maar eens gezegd had: „Nu, ja, God zal mij er wel uithelpen”, dan was zijn spreken zonder eenige waarde geweest.

Maar het is anders. David hééft vertrouwd en hij hééft ervaren, dat zijn vertrouwen niet beschaamd is geworden. En als wij nu in bange vreeze zijn, mogen we ook vertrouwen, als we dat maar op de rechte wijze doen. Dat vertrouwen kan natuurlijk het onze niet zijn, als we door eigen zonde en schuld in moeilijkheden gebracht zijn. Dan beschuldigt ons ons geweten en komt bij de eene vrees de andere. Dat vertrouwen kan ook het onze niet zijn, als we zelf maar geen hand willen uitsteken, om uit onze moeilijkheden te raken. Want, dit is zeker, het rechte vertrouwen op God kweekt nooit luiards, maar doet ons grijpen naar de middelen, die God zelf ons geeft.

Dat vertrouwen komt op het geloovig gebed. Het heeft niets te maken met dat oppervlakkige gezegde van die menschen, die alleen als ze in nood zijn, zich chijnen te herinneren, dat er een God is en dan zeggen: Och, ja, onze lieve Vader in den hemel zal het wel weer goed maken.

Nee, dat rechte vertrouwen komt er maar zoo vanzelf niet. Dat is er alleen, als wij gelooven, dat wij God om Christus' wil onze Vader mogen noemen. Want alleen dan voelen wij ons als kinderen en blikken als kinderen tot Hem op.

Want hoe is het met een kind? In 't grootste gevaar sluimert het aan vaders borst gerust in. Als de dood nadert, glimlacht het toch zijn vader nog vertrouwend tegen.

En zóó nu mogen allen die God liefhebben, in alle bange vreeze op Hem vertrouwen. Zij voelen zich dicht bij hem en weten Hem dicht bij zich. Hij spreekt tot hen door Zijn Woord en Zijn Geest. Zij zien Zijn gangen in hun leven. Zij ervaren Zijn Goddelijk bestuur. Zij weten zich veilig in ijn Goddelijke bescherming.

Zie, nu kunnen we daar heel gemakkelijk over

spreken. Maar heel iets anders is het, als nu bange vreeze komt, zich ook werkelijk ook vertrouwen aan God over te geven.

Voor al de jonge menschen hebben er moeite mee. Zij weten verstandelijk heel goed, wat zij te doen hebben. Zij hebben dat wel geleerd. Maar... het is zoo moeilijk. Te volgen, te gehoorzamen, den weg te gaan, die tegen ons begeeren is, dat alles is niet gemakkelijk. En jonge menschen kunnen zelfs wel eens gaan denken, dat het toch bijna onmogelijk is, om op grond van dat vertrouwen niet te vreezen. Dit maakt hen dan weer moedeloos. Ze zijn niet als die ouderen, die zoo kalm over dat vertrouwen kunnen spreken. 't Komt dan, zoo denken ze, dáár vandaan, dat ze zich vergisten, toen ze durfden gelooven, dat God ook hùn Vader geworden was.

Indien er onder mijn lezeressen zulke jonge menschen zijn, och, laten ze niet moedeloos worden. Want ze zullen, zoo langzaam aan, toch wel ervaren, dat het mogelijk is, in bange vreeze op God te vertrouwen. En ze zullen zelf wel ondervinden, hoe menigmaal de Heere wonderlijk, en toch vaak door zulke eenvoudige middelen, uitredt. Wie dat eens ervaren heeft, vergeet het nooit weer. Zoo'n uitredding blijft een wonder voor hem. Maar zoo'n uitredding maakt ook zijn vertrouwen vast, en doet hem, als nieuwe vreeze hem benaauwt en afmat, te vertrouwender roepen tot God, die hooren wil en helpen kan. En met een ernstig voornemen in zijn hart spreekt hij het dan uit: Ten dage als ik zal vreezen, zal ik op vertrouwen.

Hoe moet nu dat vertrouwen ons deel worden?

Wel, God heeft ons gezegd, dat we moeten bidden en kloppen en zoeken. En Hij heeft Zijn belofte er bij gegeven.

O, als de vrees komt en ons vertrouwen zoo klein blijkt, laat ons dan maar bidden en kloppen en zoeken. Zeg het dan maar aan den Heere, maar zeg het met schaamte, dat gij nog maar zoo'n klein vertrouwen bezit. Dat gij, evenmin als Petrus kunt wandelen op de golven. Dat gij dreigt te verzinken. Zeg het alles maar, zooals een klein kind alles aan zijn vader zegt. Dan hoort de Heere. Want wie bidt, ontvangt, en wie zoekt, die vindt, en wie klopt zal opengedaan worden.

En zoo, als onze levenservaringen ons bevestigen, dat wie op den Heere vertrouwt nooit beschaamt uitkomt, gaan we vol vertrouwen de laatste vreeze tegen.

Eens komt de dood. Als onze avond daalt en wij de schaduw zien komen, huiveren we vóór het ingaan van den nacht. Het wordt zoo donker. We voelen ons zoo alleen. Geen mensch kan ons helpen.

Maar wij weten, Wie met ons gaat in het dal van de schaduwen des doods. Wij weten, in Wien wij geloofd hebben. En wij spreken het uitt: Al ging ik ook in een dal des schaduws des doods, ik zoo geen kwaad vreezen, wan Gij zijt met mij.

En dan heffen we onze hoofden omhoog. Dan gaan we moedig voorwaarts. Dan is alles ons goed. Gelukkig, nu met Zijn hemelschen Vader alle vreeze tegemoet. Gelukkig ook, die in kalme gerustheid met David mag getuigen: Ten dage als ik zal vreezen, zal ik op U vertrouwen. K.

In Engeland is men vol van 't engagement van prinses Mary, eenige dochter van het Engelsche koningspaar, met Viscount Lascelles. Men is zeer blij, dat de prinses ook na haar huwelijk een Engelsche blijft, want ze is over 't algemeen zeer geliefd. Ze heeft trouwens ook wel een en ander gedaan, om deze sympathie te verdienen.

Nadat haar eigenlijke studie voleindigd was, werkte ze een tijdlang dagelijks in het kinder-hospitaal, Great Ounondstreet Londen, als verpleegster, waardoor ze niet alleen met werk der verpleging, doch ook met de omstandigheden van de verpleegsters op de hoogte kwam. Ook is zij presidente van de Girl Guides, zooiets als vrouwelijke padvindsters.

Haar verloofde is vijftien jaar ouder dan zij en van voorname Engelsche familie. De bladen weiden vooral uit over zijn militaire loopbaan, en voorspellen dat hem wel een of andere belangrijke betrekking in de overzeesche bezittingen zal worden opgedragen.

Nu we toch over Engeland schrijven, willen we meteen een en ander zeggen over het interessante debat, dat daar te lande gehouden is over de vraag, of gestudeerde vrouwen al dan niet slagen in 't wetenschappelijke leven, nadat ze eenmaal door haar examens gekomen zijn. Professor Gordon, hoogleeraar in de litteratuur te Leeds, meende van neen. Hij heeft allen eerbied voor de durf, waarmee vrouwen van de voorgaande generatie zich op de voortgezette studie hebben toegelegd, doch volgens hem ontbreekt deze geest van durf en stoutmoedigheid bij de tegenwoordige generatie geheel. De vrouwen doen goed werk bij 't onderwijs enz. maar, in tegenstelling van de mannen, zijn ze niet oorspronkelijk.

Wij zouden zoo zeggen, dat het percentage oorspronkelijken bij de mannen ook altijd maar klein is. Juist vanavond las ik een klacht van P. Geurte in „De Tijd”, die beweert, dat de Roomsche geleerden van tegenwoordig (zelf is hij Roomsch) te veel van plagiaat leven en te weinig zèlf denken. Dit geldt dan mannen, Nederlanders wel, maar me dunkt ook in Engeland zal het aantal vorsten naar den geest wel steeds gering zijn in vergelijking met het groot aantal mannen, die studeerden.

Miss Guyer, die te Oxford doctoreerde, meende dat huiselijke plichten bij de vrouw menig origineel denkbeeld teloor deden gaan. Dat zal wel zoo wezen, maar er blijven toch altijd nog genoeg gestudeerde vrouwen, die zich geheel aan haar werk kunnen wijden.

Andere vrouwen meenden, dat het aantal gestudeerde vrouwen in vergelijking met dat der mannen nog te gering is, om nu reeds tot een conclusie te komen. Hierbij houde men in 't oog, dat er in Engeland voor de vrouw, die studeeren wil, nog veel meer beperkende bepalingen bestaan dan bij ons ten lande.

In Ierland kan men zien dat de vrouw, zij moge dan sterk 't vermogen om lief te hebben bezitten, ook sterk haten kan. Tijdens de behandeling van het verdrag, waardoor er eindelijk een eind is gekomen aan den strijd tusschen Engeland en Ierland, verklaarde Miss McSwiney, de zuster van den bekenden, nu overleden Corkschen burgemeester, dat als de Dail Eireann het verdrag durfde ratificeeren, zij één van de eerste republikeinsche opstandelingen zou zijn.

Zelfs in Egypte is de emancipatie-idee blijkbaar doorgedrongen. Onze lezeressen weten wellicht, dat Zagboel pasja, de Egyptische nationalist door Engeland, dat baas wil blijven in Egypte, gevangen is genomen en verbannen geworden. Aan zijn vrouw werd toegestaan hem te vergezellen. Zij verklaarde echter, dat ze blijven wilde, om voor de nationalistten een moeder te zijn, nu ze in haar man hun vader verloren hadden.

Vaderlandsliefde is ook in een vrouw noodig en zeer te waardeerren. Maar wanneer vrouwen optreden als de twee bovengenoemden is 't gevaar, dat ze iets van haar vrouwelijkheid inboeten, toch niet denkbeeldig.

Dan geeft de photo in „Ons Zendingsblad” een beeld van mooier vrouwenwerk. Daar zien we n.l. twee dochtertjes van zendeling Schuyt die met één der huismeisjes hun vader helpen verband-rollen. Ze hadden al over de tweehonderd rollen klaar, toen het kiekje genomen werd.

J. M. W.—W.